A°. 1841. · N°. 34.

WOENSDAG, · 28 APRIL.

SURINAAMSCHE COURANT.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

De ondergeteekende berigt het Publiek, dat de Schoener *DE ZUSTERS*, Kapt. A. WINDFIELD, de reis naar *St. Eustatius* zal aannemen, en dat de Brievenzak voor dat Eiland gedestineerd Donderdag den 29sten dezer, des voormiddags ten 12 uren, zal worden gesloten.

Paramaribo, den 27 April 1841.

De Post-Beambte,
A. P. TIRION.

ADVERTENTIEN.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, de *Quotisatie-lijst* der contribuabelen voor de Schutterij over het dienstjaar 1841, executoir verklaard, en de Kwartiermeester dien ten gevolge bevoegd zijnde tot inning der Contributie, waartoe hij ten zijnen huize op de gewone Kantoor uren zal vaceren, zoo wordt hiervan aan de belanghebbende kennis gegeven, met de herinnering dat de Contributien voor den laatsten Junij e. k., moeten aangezuiverd zijn.

Paramaribo, den 26 April 1841.

De Luitenant Kolonel Kommandant der Schutterij,
P. FIERS SMEDING.

(16738) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 30sten April 1841, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De SUIKER-PLANTAADJE *KENT*, gelegen aan de rivier *Saramacca*, aan de regterhand in het opvaren, bekend onder het merk H. No. 1, aankomende den Boedel en Nalatenschap van wijlen den Heer JOHN HEWITT.

Liggende de Inventaris van gemelde Plantaadje ten Kantore van den ondergeteekenden ter *visie*.

De *helfte* in de *GEBOUWEN* met derzelver *STEENEN VOETEN*, staande op het vererfpacht Erf, aan de *Joden Breedestraat*, La. C. No 44; aankomende E. MATROOS, als voor de *helfte* Erfgenaam van wijle BETJE van BEELDSNIJDER.

Paramaribo, den 26 April 1841.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

TOONEEL-GENOOTSCHAP

THALIA.

HEDEN, DEN 28 APRIL 1841.

GUSTAVUS OF DE ZWEEDSCHE MIJNWERKERS, *Geschiedkundig Tooneelspel in vijf Bedrijven.* En na hetzelve: N°. 777 OF HET VERLOTEN' LANDGOED, *Blijspel in één Bedrijf.*

De aanvang precies ten *zeven* ure.

De Secretaris,
(16040) H. F. WESENHAGEN.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ VAN

WELDADIGHEID.

Het HOOFD-BESTUUR dezer Maatschappij, het houden der *OPENBARE VERGADERING*, tot het doen van het Verslag over den jare 1840, bepaald hebbende op Vrijdag den 30sten April eerstkomende, heeft de Eer, ter kennisse van het Algemeen en van derzelver Leden in het bijzonder te brengen, dat deze Vergadering zal plaats hebben, des morgens ten *half negen* ure, in het Kerk-Gebouw der *Evangelische Luthersche Gemeente* alhier.

Het Hoofd-Bestuur voornoemd, noodigt zoo wel de Leden dezer Maatschappij als de overige Ingezetenen dezer plaats, ten vriendelijkste uit, deze Vergadering bij te wonen, en door eene talrijke opkomst, den luister dier plegtigheid te verhoogen.

Paramaribo, den 22 April 1841.

De Algemeene Secretaris,
H. J. RAATGEVER.

(16730) De reeds vroeger geannonceerde verkoop van het *HUIS* en *ERF*, La. C. No. 52, gelegen aan de *Domineestraat*, aankomende den Boedel nu wijlen den Heer J. G. WEIGLE, zal alsnu plaats vinden op Vrijdag den 21 Mei e. k., door- en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, des morgens ten *negen* ure.

Paramaribo, den 26 April 1841.

J. P. L. WEIMANN qq. c. s.

(16731) De Vendumeester A. SALOMONS, zal op aanstaande Dingsdag den 4den Mei e. k., op Vendu verkoopen:

Een ENGELSCHE FAETON, *zoo goed als nieuw*, met een span goed gedresseerde BRUINE AMERIKAANSCHE PAARDEN; alsmede *twee stellen* TUIGEN, waarvan de eene zoo goed als *nieuw*.

Drie ZADELS-TOOMEN, en verder TOEBEHOOREN.

Zijnde inmiddels het een en ander *UIT DE HAND TE KOOP.* — Te bevragen bij

J. F. DE FRIDERICI qq.

Paramaribo, den 27 April 1841.

Goede kwaliteit JAVA-SIGAREN, te bekomen bij
(16041) L. J. MARCUS.

Mengelingen.

REGTSPLEGING TE ROME.

Wanneer te Rome een bediende zijnen Heer, wegens niet betaling van zijn loon, of iemand, wie hetzij, een ander wegens niet voldoening eener schuld aanklaagt, zoo beveelt de regtbank, voor alle dingen, dat de litigieuse som in de handen van het geregt overgeleverd, of daarvoor ten minste voldoende borgtogt gesteld worde. Bij gebreke hiervan moet de beschuldigde zich naar de gevangenis laten leiden. De last van het bewijs der zaak rust op den beschuldigde, en aan dezen wordt de taak opgelegd, aan te toonen, dat de klager gelogen heeft, in stede dat men den klager uitnoodigt zijne beschuldiging waar te maken. Vermits de eed van den beschuldigde niet wordt aangenomen, moet hij, voor eene zaak, die negen maal de tien, zonder getuigen heeft plaats gehad, getuigen opsporen, of zich aan de betaling, die van hem gevorderd wordt, blindelings onderwerpen. Wanneer derhalve zes of zeven schurken zich vereenigen, kunnen zij op de gezamelijke bezittingen, die hun geen stuiver schuldig is, beslag doen leggen. Het is klaar dat zulk een regtsgebruik, bij een volk dat van natuur tot list en bedrog veel aanleg heeft, aanleiding tot ontelbare schurkerijen moet geven. Van dien aard is het volgende voorval:

Een Engelschman woonde sedert verscheiden maanden te Rome, toen hij door een zwerm van kunsthandelaars werd lastig gevallen, die hem tot zijne verwondering, Venussen en Merkuriussen niet te koop aanboden, maar op rekeningen gespecificeerd voor de oogen legden, en daarvan de betaling eischten. De Lord lachte hen eerst hartelijk uit, doch toen hun hardnekkig volhouden hem gramstorig maakte, zeide hij tot deze lieden in goed Engelsch wat hij van hen dacht, en verklaarde eindelijk, dat hij hen met eene zweep zoude doen betalen. Hierop stoof de geheele schaar de marmeren trappen van het paleis af. Maar den volgenden dag werd de eisch op eene meer bedenkelijke wijze herhaald, namelijk door eenen der Sbirren van den Gouverneur van Rome, die hem te kennen gaf dat hij de geëischte som gelds bij het geregt moest deponeren, of in hechtenis gebragt zou worden.

Te Rome bestaat geene *Habeas Corpus*-akte, noch eene wet ten voordeele van onvermogende schuldenaars; maar alles bepaalt zich daar tot betaling in klinkende munt, proces en gevangenis. De Engelschman wijd de heimelijk den Paus, den Gouverneur en de antiquiteithandelaars aan de onderaardsche goden, en nam zijne toevlugt tot een bekwaam Advokaat.

»Gij beweert derhalve," zeide deze, »dat gij noch voor deze vijf honderd kroonen aan bronzen voorwerpen, noch voor deze duizend kroonen cameën en gesnedene steenen gekocht heb, ook niet voor drie duizend kroonen." — —

»Voor drie duizend duivels!" schreeuwde de Lord, »houdt gij mij dan voor eenen dwaas? Ik heb, sedert ik te Rome ben, geen' penning aan zulke vodderijen besteed, en ik ben voornemens morgen te vertrekken, zonder eene speld gekocht te hebben."

»Gij besluit dus, de som te betalen, welke men van u eischt?"

»Geen penning!" was het antwoord, »ik kan met eede bevestigen dat ik nimmer of nooit een van de gele aangezigten dezer schurken gezien heb."

Met moeite gelukte het den Advokaat zijnen razenden client te overtuigen, dat

hij de geheele zaak aan hem overlaten moest. Nadat het geld gedeponeerd was, werd de zaak voortreffelijk op de lange baan geschoven, want eensdeels ligt dit in den aard van de Romeinsche regtspleging, en anderdeels laat zich de zaakwaarnemer van den beschuldigde niet vroeger met het proces in, dan in het saizoen der Malaria, wanneer alle vreemdelingen Rome verlaten. De Lord vloekte en tierde, en stond op het punt om zijn proces verloren te geven, om ongehinderd naar Albano, Napels of elders te kunnen reizen, ten einde de zes koortsmaanden en het gevaar om zijn geheele leven lam te blijven, in tijds te ontvlugten. Eindelijk was het geluk hem gunstig. De koorts brak in het paleis des Gouverneurs uit, en deze gelastte de hangende pleitzaken zoo spoedig mogelijk af te doen.

Eenigen tijd daarna verscheen de Advokaat voor den Engelschman, met de woorden: »Gij kunt postpaarden bestellen; wij hebben het proces gewonnen."

»Bravo! zonder twijfel hebt gij die schurken de onmogelijkheid bewezen, dat ik antiquiteiten van hen gekocht kan hebben?"

»In tegendeel," antwoordde de Advokaat, »*zij* hebben de zaak bewezen, want twintig getuigen hebben gezworen dat zij er bij tegenwoordig waren, toen gij hun last gaaft om de voorwerpen te koopen."

»Hoe is het u dan gelukt, hen evenwel uit het veld te slaan?"

»Loochenen en het tegendeel met eenen eed bevestigen zoude niet geholpen hebben; ik heb daarom vijf en twintig getuigen aangebragt, om te bezweren dat zij er bij tegenwoordig waren, toen gij de gekochte voorwerpen betaaldet. Op dezen trek waren de schelmen niet gevat, en gij hebt het proces gewonnen."

Waarlijk eene zonderlinge regtspleging!

DE PAUS EN DE KLEERMAKER.

Keizer Napoleon kende geene andere vriendschap, dan onderwerping. Dit ondervond onder vele andere regenten, ook Pius VII. Onbehoorlijk toegenome eischen kwamen tot denzelven. Zelfs van persoonlijke beleedigingen des Heiligen Vaders en zijne kardinalen onthield zich de ruwheid des geweldenaars niet en eindelijk werd de gansche Kerkelijke Staat in Maart 1809 bij het Fransche Keizerrijk ingelijfd. Nu sprak Pius den banvloek uit tegen allen, die zulk een geweld hadden uitgeoefend, en daarop tegen Napoleon zelven, en eindelijk tegen allen, die zich tegen de bekendmaking van dezen vloek zouden verzetten.

Napoleon van zijne zegevierende heerscharen omgeven, achtte de verwenschingen van den Paus weinig, doch deed hem echter zijne wraak gevoelen. Geweldig, op eene barbaarsche wijze, liet hij den grijsaard uit het quicinaal ontvoeren door Italien, en over de Alpen naar Grenoble slepen. Van hier bragten gend'sarmen den Heiligen Vader met zijn klein gevolg naar Valence, toen over Aix naar Nissa en Savonna, in welke plaats hij drie jaren doorbragt. Men bood hem eene vorstelijke hofhouding aan; hij sloeg het af. Napoleon's keizerlijk besluit stelde jaarlijks voor hem twee millioenen franken aan inkomen vast; hij nam ze niet aan, omdat hij den gever met de uitvoerders van deszelfs wil in den ban gedaan had. Met heldenmoed droeg de ongelukkige Vorst zijn drukkend lot en met vrome onderwerping getroostte hij zich alle lijden en iedere ontbeering. Maar ziet het paaschfeest naderde van 1810. Eene deelneming aan dit feest vorderde het vroom gemoed des beproefden grijsaards, zoo wel als het geloof van het treurende volk. Gaarne wilde Pius daaraan gehoor geven, maar zijn feestgewaad, versleten en verscheurd, was ongeschikt voor zijne waardigheid en gewigt van zulk een feest. Hij liet daarom een kleermaker komen, om dit kwaad te verhelpen, en allen aanstoot van hetzelve te verwijderen. Deze kwam, hoorde de begeerte van den eerwaardigen grijsaard met eerbied, om toch te doen, wat mogelijk ware.

Toen de kleermaker te huis kwam, het hart vol aandoening over den aanblik van den diep vernederden vromen grijsaard en zijne drukkende behoefte, brak hij daarover in weeklagen uit tegen zijne vrienden. Met weemoed toonde hij hun het onaanzienelijke gewaad des heiligen vaders. Zij deelden met hem in de smart, beklaagden het harde noodlot des eerwaardigen gevangene, en van mond tot mond ging dit treurig berigt van zijnen ongelukkigen toestand voort. Spoedig wist het al het volk, en men trok als pelgrim naar het huis des vromen kleermakers, gelijk de menigte naar Loretto. Ieder wilde het heilige gewaad zien, gelijk daar de lievevrouw met het kindeke. Die kwam wilde ook een stukje van het gewaad des heiligen vaders hebben en bragt te gelijk een rijkelijk offer tot aanschaffing van een nieuw feestgewaad.

Het duurde niet lang of het kleed van den Paus was gansch versneden, en geen stukje daar meer van overig. Daarentegen lag de geheele tafel des kleermakers vol met goud en zilver. Fluks maakte deze een nieuw gewaad, verzamelde de vrijwillige gaven der geloovigen, en bragt het een en ander — eene beurs met goud — aan den heiligen vader.

»Wat is dat, mijn zoon?" vroeg Pius verwonderd en getroffen.

»Dit zend u de liefde der geloovigen met hartelijke deelneming!" antwoordde de gevraagde, en verhaalde, wat er in zijn huis was voorgevallen. Toen nam de vrome grijsaard het kleed aan, met dankbare ontroering, maar de beurs met goud gaf hij hem terug, en sprak met een opgehelderd gelaat aldus: »mijn zoon! de Almagtige, waakt over zijne vervolgde trouwe vereerders, en bedient zich van de vroomheid des eenen, om het lijden des anderen te verligten. Hij stort over hen allen zijnen zegen uit. Het kleed, hetwelk gij mij brengt, zal veelligt wel zoo lang duren, als mijn verblijf in deze wereld vol beproevingen; maar de eerste behoefte van mijn hart, zoo wel als van mijnen stand is, den onderdrukten te hulp te komen. Ik ben slechts een arm gevangene; gij zijt vrij, en de voorzienigheid heeft, terwijl zij mij deze som door uwe bemoeijing deed toekomen, mij de getrouwe hand willen aanwijzen, welke zij waardig acht, hare weldaden uit te deelen. Ga henen, en verligt het lijden der door armoede meest verdrukte inwoners van Savona."

Sedert dezen tijd ontving de goede kleermaker in naam des heiligen vader menige gave, en deelde in deszelfs naam uit, hetgeen de tranen stilde en de zorgen verligtte. Zoo werd het verblijf des regtvaardigen in Savone eene bron van barmhartigheid.

ALLERLEI.

De ezels, en met hen de domkoppen, zijn niet te verachten.... Een aanzienlijke domkop gelijkt eene fraaije schede, welke met kostelijke paarlen en edelgesteenten versierd is, doch waarin een looden kling of zwaard steekt. Ofschoon een domkop verguld is met schoonheid en bevalligheid des ligchaams, met waardigheden, titelen en ambten, is hij toch niets anders dan een stuk lood. Daar nu een looden zwaard in zulk eene fraaije schede steekt, houdt men het voor een goed en kostbaar wapen; en zoo lang zulk een deftige en aanzienlijke domkop zwijgt, of niet veel spreekt, wordt hij zelfs voor verstandig, wijs, geleerd en voor een man van ondervinding gehouden, zoodra hij echter den mond opent en begint te spreken, ziet men terstond, dat hij een langoor is.

Men moet den ouderdom eeren, dewijl oude lieden meer ondervinding hebben en verstandiger zijn, dan de jeugd. Wanneer het hoofd des bejaarden wit geverwd is, zoo moet gij weten, dat het wijs en wit tevens is. Ofschoon zijne oogen duister zijn, zoo is echter zijn verstand verlicht. Ofschoon hij bijna geenen tand meer in den mond heeft, zoo weet hij toch menigen noot te kraken, op welken een jonger de tanden breekt. Ofschoon het hoofd van den grijsaard beeft, zoo wankelt echter zijn oordeel niet. Is hij zwak op de beenen, hij gaat toch den regten weg, waar anderen kromme of verkeerde paden inslaan. Gaat hij met een krommen rug, hij is toch geen stumper. Gaat hij op den staf geleund, zijne bedenkingen zijn toch niet bespottelijk; en ofschoon hij vol plooijen in het gezigt is, ontdekt hij evenwel de plooijen van het hart, en kent den vogel aan zijne vederen.

Zeer wel en juist heeft iemand gezegd: wat is de reden, dat de menschen tegenwoordig zoo weinig nut trekken uit het woord Gods? Geene andere, dan eenige predikers zelven; dewijl deze hunne leerredenen niet met eenvoudig hartelijke apostolische woorden voordragen, maar met zulke kunstige, hoogdravende redenaars-figuren versieren, dat zij door het volk niet kunnen verstaan worden.

Echtelieden moeten eene goede keel hebben, om alles te kunnen slikken; zij moeten goede vingers hebben, om dat zij er dikwijls door moeten zien; eenen goeden rug, om alles te dragen; eene goede maag, om de hardste brokken te kunnen verduwen; goede schouders, om ze dikwijls te kunnen ophalen; goede voeten, omdat hen de schoen dikwijls knelt.

De gelegenheid is de grootste dief, een duivel aller duivelen. Zij verdwaast de wijsten, ontkracht de sterksten, bezoedelt de kuischten, bedriegt de behoedzaamsten, en verleidt de heiligsten.

Wanneer de beeren jongen werpen zijn deze in den beginne misvormd, en zien er in het geheel niet als beeren uit. De ouden echter likken hen met hunne tong zoo lang en met zoo veel ijver en vlijt, tot dat de beerengedaante te voorschijn komt. Wanneer nu de ouders met hunne kinderen deden, gelijk de oude beeren met hunne jongen; wanneer zij de tong wel gebruikten, hen tot al wat goed en deugdzaam is vermaanden, ook het minste gebrek, de minste ondeugd tuchtigden, dan zouden er zoo vele ontaarde booswichten niet gevonden worden.

In het kegelspel staat de koning altijd deftig en verheven in het midden. Wanneer echter het spel is afgeloopen, neemt de oppasser de kegels, werpt ze in eenen donkeren, afgelegen hoek; ook den koning, zonder onderscheid, hij moge onder of boven liggen.

Welk een ellendig uurwerk is de echtestaat, wanneer de wijzer niet op EEN staat! Waarlijk, waar het orgel van den echtestaat ontstemd is, daar is de duivel balkentrapper.

Stand der Maan.

6	APRIL	VOLLE MAAN.
13	»	LAATSTE KWARTIER.
21	»	NIEUWE MAAN.
28	»	EERSTE KWARTIER.

Watergetijen.

			Hoog Water.		Laag Water.
28	WOENSDAG.	's morgens	12-00	's avonds	6-00
29	DONDERDAG.	»	12-51	»	6-51
30	VRIJDAG.	»	1-42	»	7-42
1	ZATURDAG.	»	8-33	»	2-33

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES